

[Kristen Østergaard.]

over for konsekvenserne af § 7 i forslaget; det er en ganske kort paragraf; det er den paragraf, der siger:

„En talsmand bør ikke udtages til befalingsmandsuddannelse, medmindre særlige tjenstlige hensyn gør dette nødvendigt.“

Det er ikke nemt helt at overskue konsekvensen af denne paragraf, men jeg ser ikke rettere, end at hvis en nyindkaldt, som i øvrigt på grund af sin uddannelse er i farezonen for at kunne blive udtaget til tvungen befalingsmandstjeneste, kan sikre sig mod den risiko ved at blive valgt til tillidsmand, så er det vistnok et punkt, der trænger til lidt nøjere vurdering; men også det vil vi gerne se på i udvalget.

For at afskære misforståelser vil jeg gerne slutte med at sige, at mine kritiske bemærkninger til disse enkeltheder er fremsat i den allerbedste mening med henblik på, at vi kan få en virkelig god ordening på dette lovgivningsområde. Venstre vil gerne være med til at fremme lovforslaget, men foreløbig vil vi medvirke til en grundig gennemgang af lovforslaget i et udvalg.

Knud Østergaard: I ministerens bemærkninger til lovforslaget siges det:

„Hensigten med at udbygge samarbejdet inden for forsvaret er først og fremmest at skabe et arbejdsklima, hvori personellet som helhed trives godt i et fællesskab, som rækker ud over grænserne mellem personelgrupperne og retter sig mod det fælles mål for alles arbejde i forsvaret.“

Ministeren ønsker altså at styrke vort forsvar. Den samme målsætning har det konservative folkeparti, og vi støtter derfor det initiativ, som det foreliggende lovforslag er udtryk for. Forsvaret er en stor arbejdsplads, vel den største, vi har; dets forhold berører hele befolkningen, det angår os alle.

Udvalget vedrørende befalingsmandsuddannelsen og arbejdsklimaet i forsvaret har i sine to betænkninger fra 1966 ind-

gående behandlet den militære arbejdsplads, det har stillet sine positive forslag om ændringer i takt med den almindelige samfundsudvikling, og det lovforslag, vi behandler i dag, omfatter en af disse ændringer. Jeg synes, det skal pointeres, at det også kun berører en enkelt side af det problem, det er for den største del af den mandlige ungdom at skifte fra en civil til en militær tilværelse.

Udvalget peger således i kapitel IV i betænkningens første del på, hvor vigtig en forhåndsorientering af de værnepligtige er. Man har noteret sig mytedannelsen om soldaterlivet skabt af familiemedlemmers og ældre kammeraters soldaterhistorier. Jeg synes, udvalget har ganske ret, når det påpeger, at der bør skabes en sober og nøgtern baggrundsforståelse for den værnepligt, som samfundet pålægger en ung mand. Man anfører en orientering om udenrigspolitik, om FN og om NATO og mener, den bør finde sted på landets skoler i bredeste forstand, herunder også i folkeskolens ældste klasser. For at lette overgangen til den militære arbejdsplads og forståelsen for det arbejde, som dér foregår, fremhæver udvalget videre, hvor vigtigt det er, at man kender forsvarets daglige vilkår. En fortløbende nøgtern orientering om forsvaret er af så væsentlig betydning, at den bør indgå som regelmæssigt stof i radio og fjernsyn; glimt fra parader, fra faneindvielser og kransenedlæggelser giver befolkningen en fordrejet og urealistisk forestilling om forsvarets hverdag. Jeg citerer direkte fra betænkningen:

„Der savnes i høj grad livsnære og gennearbejdede udsendelser om soldatens hverdag, udsendelser, som kan sprede virkeligt kendskab til den værnepligtiges vilkår og medvirke til, at han ikke overraskes af dem, når han møder til tjeneste.“

Når ministeren følger lovforslaget om samarbejdsregler op med foranstaltninger på de områder, jeg netop har nævnt, vil milde vinde møde ham. Det er vel sjældent,